

La micul dejun, Mihai mănă pastă de năut pe pâine. Înțelese de la mama că la prânz vor avea ciorbă de fasole și paste cu ciuperci, dar ceva îi lipsea și înghiți în sec.

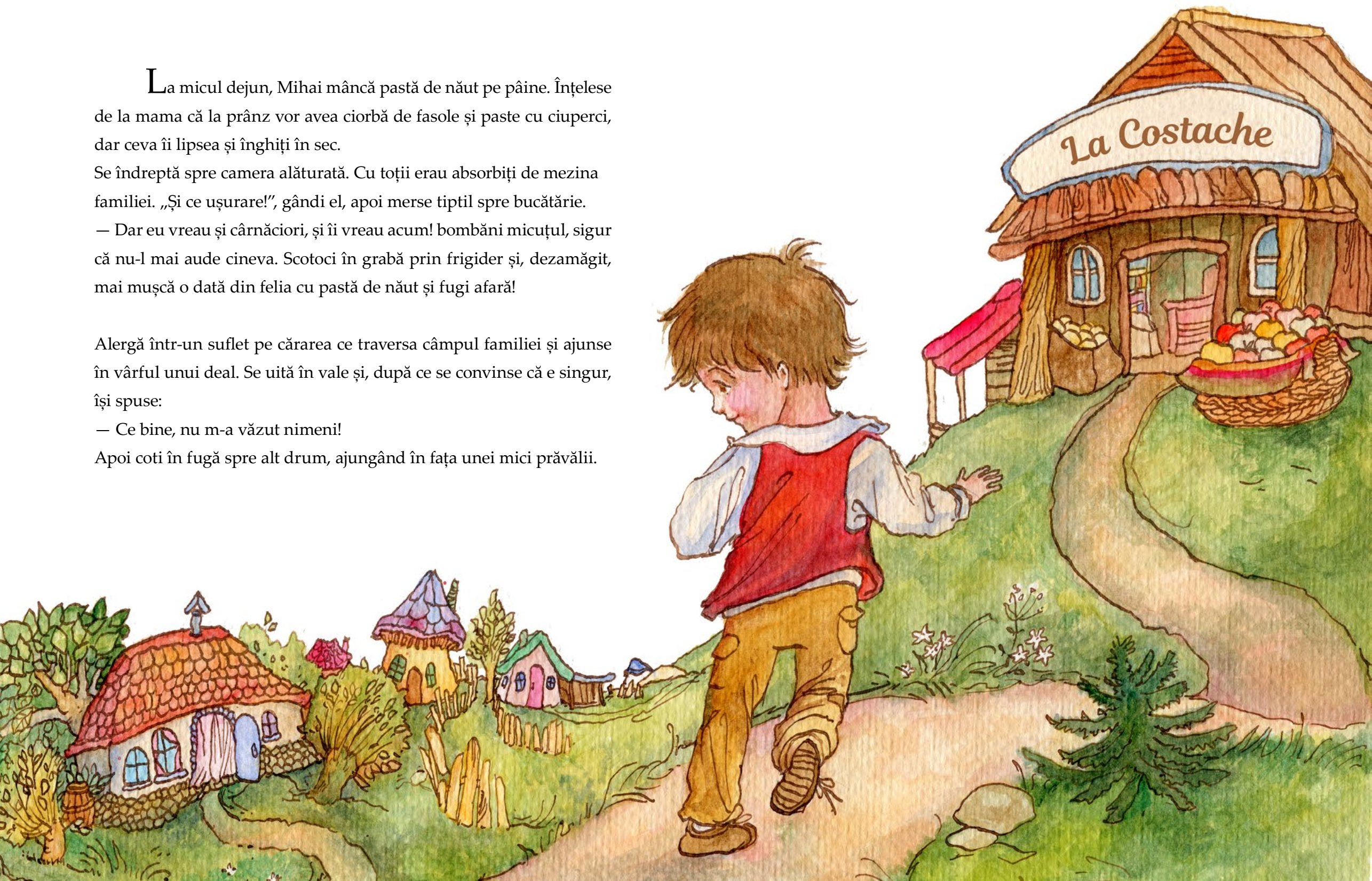
Se îndreptă spre camera alăturată. Cu toții erau absorbiți de mezina familiei. „Și ce ușurare!”, gândi el, apoi merse tiptil spre bucătărie.

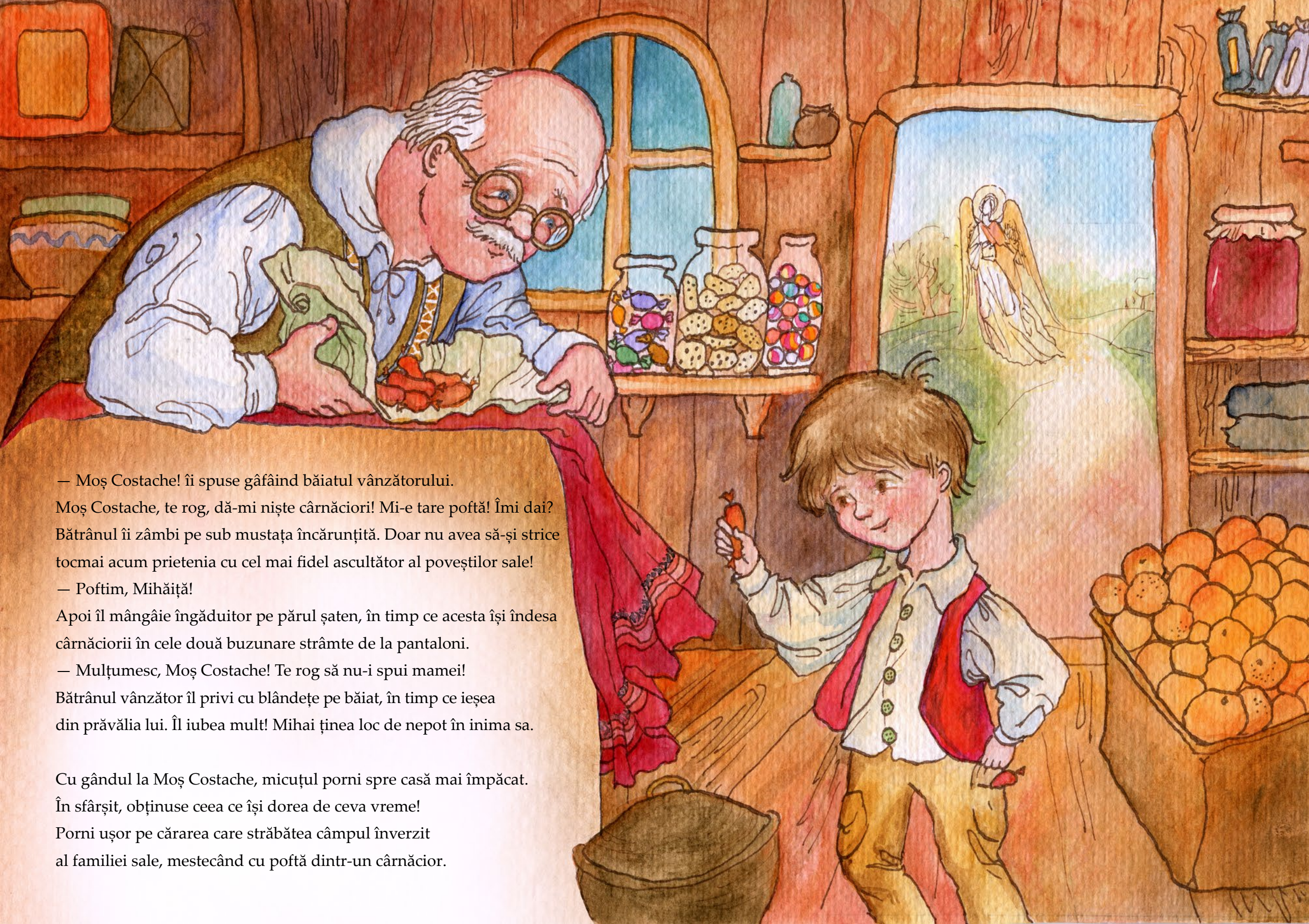
— Dar eu vreau și cârnăciori, și îi vreau acum! bombăni micuțul, sigur că nu-l mai aude cineva. Scotoci în grabă prin frigider și, dezamăgit, mai mușcă o dată din felia cu pastă de năut și fugi afară!

Alergă într-un suflet pe cărarea ce traversa câmpul familiei și ajunse în vârful unui deal. Se uită în vale și, după ce se convinge că e singur, își spuse:

— Ce bine, nu m-a văzut nimeni!

Apoi coti în fugă spre alt drum, ajungând în fața unei mici prăvălii.

— Moș Costache! îi spuse gâfâind băiatul vânzătorului.
Moș Costache, te rog, dă-mi niște cârnăciori! Mi-e tare poftă! Îmi dai?
Bătrânul îi zâmbi pe sub mustața încărunțită. Doar nu avea să-și strice
tocmai acum prietenia cu cel mai fidel ascultător al poveștilor sale!

— Poftim, Mihăiță!

Apoi îl mângâie îngăduitor pe părul șaten, în timp ce acesta își îndesa
cârnăciorii în cele două buzunare strâmte de la pantaloni.

— Mulțumesc, Moș Costache! Te rog să nu-i spui mamei!
Bătrânul vânzător îl privi cu blândețe pe băiat, în timp ce ieșea
din prăvălia lui. Îl iubea mult! Mihai ținea loc de nepot în inima sa.

Cu gândul la Moș Costache, micuțul porni spre casă mai împăcat.
În sfârșit, obținuse ceea ce își dorea de ceva vreme!
Porni ușor pe cărarea care străbătea câmpul înverzit
al familiei sale, mestecând cu poftă dintr-un cârnăcior.